Ч. 316 (13.515). Львів, середа 29. листопада 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щади. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

До Українського Національного Конґресу.

Статтю містимо в порядку дискусії. — Ред.

Український Національний Конгрес — ці три слова так багато говорять до розуму і серця кожного українця — вони в жахливі часи, що переживає український нарід там, на колись багатих степах чорноморських та на берегах Дніпра-Славути, наче проливають промінь надії на якесь визволення з біди нашого народу: ще [illegible] діяльні українці, вони зїдуться з усіх, ще живих українських земель, поза мурами того цвинтаря, що зветься Українською Радянською Республикою; вони порозуміються між собою, щоби ніякі дрібничкові незгоди не ослабили їх спільної обєднаної сили духа; вони обєднаються й утворять один міцний національний Центр від країв і від численної української еміграції. Цей зїзд буде історичним явищем: він дасть можність українцям голосно звернутися до всіх народів культурного світу з голосним правним протестом проти нелюдських змагань совітського уряду знищити український нарід на його історично власній території і заселити її москалями, жидами та чужосторонніми кольоністами. Загальний Український Конгрес дасть усьому світові зрозуміти, що істнує один, дужий український нарід; хоч тимчасово і переможений чужими, але единий по своїй національній свідомости, обєднаний у своїх змаганнях до вільного життя.

Про цей преважний Конгрес чутки вже лунають зо два місяці; зацікавлення ним виявила преса, краєва й еміґрантська, та не почувається в цих статтях того суспільного ентузіязму, який один може перебороти всі технічні перешкоди, на шляху організації Конгресу, не видно палкої віри в те, що українці справді можуть обєднатися для великого завдання: рятунку свого народу. Та не самими словами творяться великі історичні події, а спільним чином, обміркованою акцією. Політичне життя Европи на наших очах міняє горячково свої напрямки, стає щодалі складнішим, а страждання українського народу з дня на день стають важніші; чужинці голосно у світовій пресі кажуть: Україна вимирає; українці мовчки приймають ці страшні інформації та майже не реагують на них... Краї, заняті своїми теж не радісними справами, а еміграція розвіяна по всьому світу не має авторитетного голосу, не виявляє смілої акції...

Треба, щоб українці утворили такий центр в Европі, з якого однодушно лунав би голос в обороні прав українського народу, на якій би території він не жив, щоб він давав напрямки всій українській економічній та культурно-науковій діяльности, давав би усьому світові широкі та певні відомості про життя цілого українського народу. Обміркувати всі ці справи і дати їм реальне істнування — ось обовязок і завдання майбутнього зїзду.

Час не жде. Треба щоб старий Львів став на чолі широкої організації конґресу; треба, щоб українські парляментарії Канади, Галичини, Буковини та Підкарпаття разом з еміґрацією в їх найчільніших представниках зїхалися й обміркували, якої лінії треба триматися супроти усіх актів та порозумінь европейських дипльоматів з більшовиками, перед жахливими подіями на Україні; нехай обміркують як обороняти права українського народу на їх територіях, як взаємно підтримувати в усіх частинах українського народу національну свідомість, його почуття суцільности та однодушности всіх частин і розуміння почуття громадського обовязку. Конгрес потрібний і то в найкоротшому часі; він підійме в українцях самоповагу і після свого закінчення утворить таку екзекутиву, яка могла б захищати перед цілим світом права українського народу. Ця екзекутива буде тою відповідальною центральною установою, з якою можуть говорити представники чужих народів. Вона ж буде дбати за можливо широкий розвиток національної освіти, культури, господарства, української незалежної преси і для всіх цих справ вона зможе обкладати всіх українців обовязковими жертвами.

Знаючи недисциплінованість української інтелігенції та її нахил до авантюрництва ця необхідна акція центральної установи буде дуже тяжка. Але, поволі, з піднесенням її авторитету ввійде в українське життя та організованість і відповідальність усіх діячів, без яких ми не зможемо користуватися пошаною ані перед чужими, ані перед своїми людьми. Ця моральна дисципліна і зробить українців одним суцільним народом, який, хоч і переможений, але ніколи ніде не відступить від своїх національних ідеалів.

Для всіх принципових і практичних справ конче потрібний Конгрес і час уже від словесних дискусій переходити до організаційних міркувань, а саме головне — кого скликати. Час не жде.

Проф. С. Русова.

Прага.

Як ідеалістична культура може творитись у волинській дійсності?

Продовження уваг про диспропорцію слів і діл — з приводу публікацій п. Лося.

Супроти московської матеріялістичної вдачі психіка й світогляд українців так за поганських часів, як і в християнську добу наповні ідеалізмом, підкреслюють самоцінність свобідної творчости одиниці й свідчать про духове розуміння релігії, як це виступає особливо у народніх релігійних звичаях; з другого боку, культурно-історичні та ґеополітичні умовини на Україні склалися так, що сприяли розвиткові в нас терпимости до чужих переконань і вірувань, і зродили гін до синкретизування впливів Сходу і Заходу.

Отже ця поєднавча [illegible] українського народу, синтетичний характер української духової культури й мистецтва та положення на світовому роздоріжу неначе підповідають висновок, що якраз українському народові судилося творити *новий, синтетичний тип християнства, нову, синтетичну християнську культуру*, вільну від фанатизму і буквоїдства, від матеріялістичного засмічення релігії й політиканства, вільну врешті від віроісповідних поділів християнського людства на кільканацять ворожих таборів.

До такого висновку приходимо зі становища українського синтетичного ідеалізму. Разом з тим розвязується питання про історичну ролю України та відношення її до сусідів. Духове усамостійнення України — передумова її політичної незалежности — осягається передовсім після увільнення від усяких ідеольогічних запозичень з Москви та оформлення свого національного світогляду, який зможе протиставити московському матеріялізмові український ідеалізм, комунізмові — здоровий індивідуалізм; замісць обожування маси подбає про вироблення національної еліти; замісць московської безсистемности й песимізму защепить звичку до систематичної праці й дасть відчути радість життя. Очевидно, такий світогляд і таке психічне наставлення лучить нас з народами західно-европейської культури.

Тому неодно в брошурі п. Лося є слушне й правдиве. Лихо в чім іншім. Брошура п. Лося польським інтересам не шкодить. Може тому, що друкувалася власне у Львові. Але, коли подібні ідеї щодо історичної ролі українського народу, тільки з релігійно-фільософічного погляду розвинув я у своєму згаданому збірнику, то книжку сконфісковано. Отже — ще один доказ, що зі своїми цінними порадами гр. Лось та інші польські публіцисти повинні звертатися не тільки до українців, але й памятати про тамту сильнішу сторону, яка покищо перекреслює добрі поради самого п. Лося.

Ціла біда в тому, що, мимо вірного підходу до української справи, п. Лось дає однобоке її рішення. Диспропорція слів і діл, це первородний гріх усієї польської дійсности. Українцям дається багато поучень, як вони мають „переконувати“ польський загал, як повинні виявляти свою „активну льояльність“ до держави і т. д. Але що мають в той час робити поляки для злагіднення відносин — Аллах відає. Виглядає так, якби тамта сторона взагалі не почувалася до ніяких змін.

На практиці це означає ліквідацію (на Волині на всі 100 відс.) українського шкільництва та удеремнення шкільного плебісциту; далі — накидання українському православному населенню вищого церковного управління з самих москалів-українофобів, які вперто провадять у Церкві русифікаційну політику; фаворизування ріжних москвофільських організацій, унеможливлення праці українських видавництв систематичними конфіскатами; далі — нагінка на українську кооперацію, замкнення всіх „Просвіт“, заборона організації на Волині українських сільсько-господарських і протиалькогольних товариств (як „Сільський Господар“, „Відродження“); систематичні перешкоди діяльности волинського „Союзу Українок“, розвязання Пласту українського при одночасним толеруванні Пласту російського і жидівського, і т. д. без кінця. Отже не торкаючись справ політичної натури, тільки в життю культурно-освітньому, церковному і економічному бачимо, як на наших очах нищиться підложе, на якому звичайно зростає національна культура, а на якому у нас повинен би кріпнути той ідеалістичний світогляд, що зробив би з української людности й надалі заборолo проти Сходу та живу барієру між ін. і для самої Польщі.

Правда, польська преса зчиняє час до часу крик, що Волинь стала нібито тереном „українізаційної“ політики, відколи провідний тон у волинських відносинах дають т. зв. „специ“ від української справи. На ділі пятиліття того урядничого „українофільства“ позначилися дуже тяжко: якраз на це пятиліття припадає замкнення майже всіх українських просвітних організацій (не совітофільських а національних!) та

увеможливлення місцевій інтелігенції провадити культурно-освідомлюючу працю серед селянства; нате десятками спроваджено на Волинь безробітних емігрантів, котрі в пошукуванні хліба щоденного улягли вже „певній" деморалізації і на приказ своїх хлібодавців заступають „тихих людей" волинських — там, де тільки заходить потреба, переїжжаючи за чергою з міста до міста: очевидно, ця „вагонова" публика репрезентує волинських автохтонів і в парляменті, має свою пресу („Українська Нива", „За соборність") і дає таким чином цілком викривлений образ волинської дійсности. Само собою, ніяка саморекляма і ніякий примус згори не закриють від польських очей тої правди, що тим людцям не залежить на довірю народу, лише на панській ласці, і не на жертвенній праці для свого нещасного народу, а на вигоді особистій. Населення остало без національного проводу. Наслідком цього беруть верх крайні течії, і одним з наочних успіхів пятилітки волинського „українофільства" є збільшення процесів КПЗУ, Сель-Робу та ОУН. Останнє особливо характеристичне, бо перед тою „пятиліткою" не було на Волині ані одної справи УВО чи ОУН; тепер вони стають щораз частіші, — з газетних дописів довідуємося, що фігурують у тих процесах (впр. недавно в Луцьку) виключно самі *селяни-рільники!* Ось де „Польсько-Український Бюлетин" може найти відповідь на своє запитання — чому волинська молодь улягає впливам ОУН (ч. 25, ст. 8)?..

Щоби бодай трохи зацікавити людність „роботою" вагонових наймитів, передано їм монополь популярної на Волині церковної справи. В тім є потрійна вигода: по-перше, счинивши галас коло церкви, відсувається в тінь справу українського шкільництва та інші волинські болячки; по-друге, наймити, виступаючи з гуком у похід проти московського проводу в церкві, показують себе 200 відс. українськими патріотами і ловлять на цей гачок легковірних на майбутні вибори; по-третє, доки вони гризуться з митрофорними москалями, хтось третій легше прибере до рук і чужосвятів-єпископів і загалом православну церкву. Адже ж відомо, що у Варшаві йде підготовка до церковного собору, який має зібратися мабуть тільки для підписання готових „постанов", опрацьованих двома православними архиереями і трьома неправославними урядовцями. Прийде час, скличуть цей „Всещутѣйшій Собор", — замовлені артисти по замовлених лібретто відтворять приписане лицедійство, щось підпишуть, щось дістануть, і роїдуться, доручивши опіку над упаньствовйоном православієм державній адміністрації. І знов таки можна бути певним, що ця опіка буде чуйна і щира, завжди готова боронити те офіціальне православіє і від „анархії" (від збуджених віковим традицій українського православія) і від унії (від української католицької місії): перша бо звязана зі стихійним розмосковленням церкви і зростом української національної свідомости, а друга крім того ще й ліквідацією сокальського кордону і єднанням всіх польських українців на одному церковно-національному фронті. То чиж не краще гальванізувати слухняне й безсиле, під кожним оглядом вигідне московське православіє? А постуляти п. Лося — про розбудову української національної ідеольогії супроти загрожуючої більшовизації — можна покищо заховати в кут.

Таким чином доба урядового „українофільства", це — доба завмирання незалежної думки і взагалі української культури на Волині. А при тому ще й видовище тідне богів, коли то штучно плекані „реєстрові козаки" йдуть у бій на волинській шахівниці проти такихже штучно плеканих московських могікан.

Д-р Арсен Річинський

Виправдують себе і дальше провокують!

„Действітельно несоответствующіе виходкі русской газети в отношенії украінцев".

Пан (вибачте: „ґаспадін") В. Карепін, використовуючи обставину, що в „Рускому Голосі" вільно йому віддавна поводитись наче у власному фільварку, помістив на шпальту друку оборону своєї особи перед закидами „Діла". Цю оборону сформулував аж у 10-ти точках, але — на превеликий жаль! — не заперечив ні одному конкретному закидові щодо його дійсно „ґесстороннього" т. зв. політичної діяльности! Його „оборона" зводиться головно до того, що „за тоґ ілі другой характер русско-украінскіх атношеній в Галічіне несьот атвественность „Діло", — мабуть тому, що не запрошує п. Карепіна-Сірка-Білинського-Бондаренка на свого співробітника та не приймає його „наукової теорії" про триєдину націю з одною русскою мовою і 3-ма говорами. Щодо попередньої хуліганської замітки „Русского Голосу" про українські визвольні змагання і „палату" пок. Симона Петлюри в Парижі за „награблене на півдні Росії золото" — п. Карепін признає, що це була „действітельно несоотвєствующая виходка". П. Карепін запевняє, що він не „спекулює" на політ. відносинах. На жаль, те запевнення не може захитати іншого пересвідчення, опертого на знанні його діяльности. Гумористично звучить заява, що він, Карепін, „готов прінествовать і всяческі содействовать" (!) польсько-українським розмовам, так, наче би справді яканебудь сторона, та взагалі хтонебудь у світі прагнув собі *такого* посередника, який здатний лише до одного: скомпромітувати своєю особою кожного, хто з нею має щонебудь спільного!.. Зате повну правду має п. Карепін, коли твердить, що для нього „не беда, коли „Діло" руґает, — худо, колі хваліт". Ми зовсім свідомі що в нинішніх сумних відносинах виступи „Діла" проти „Русского Голосу" і його головного редактора можуть бути для нього рекомендаційним білетом вступу до кабінетів і кишень деяких тих достойників, які на всі справи глядять крізь одну призму: аби лиш докучити українцям, та що на похвалах „Діла" він міг би „схуднути". Одначе цинізмом є заслонюватись перед закидом ренеґатства — пригадкою на співпрацю українського національного й москвофільського табору з перед 35-ти літ: ця співпраця можлива й нині, але одною з найголовніших перешкод до неї є саме особа п. Карепіна, нинішнього головного галицько-москвофільського „махера", автора такої „ідеольоґії", яка заперечує окремішність української нації і мови, людина, яка своєю професією зробила при кожній нагоді й без нагоди ображувати й провокувати український нарід, зпосеред якого він вийшов! І тому не задля „ненужной реклями" ми посвячуємо стільки місця особі п. Карепіна, а саме задля санації і нормалізації національних відносин у нашому краю: щоб розкривати всім несвідомим очі та ганити людей злої волі, — що такі одиниці, як п. Карепін, не повинні займати того тільного становища, яке він займає у москвофільському таборі.

Найкращим прикладом, як він вічно крутить, інтриґує і провокує, є те саміське число „Русского Голосу", в якому він нібито не солідаризується з „несоответствующими виходками" своїх співробітників. Про ті „виходки" говорить п. Карепін на сторінці 4-ій, а на сторінці 3-ій, вже як „Іван Бондаренко" пускає нову донощицьку провокацію про ролю, „яку українці відіграли в минулім та заявили готовість відіграти в будуччині в німецькім „Дранґ нах Остен". Провокацією є зворот до українського громадянства (у тій самій ґеніяльній статті), щоб воно „не плювало до російської криниці, з якої прийдеться йому скорше чи пізніше пити" (?!) і хуліґансько-провокаційним є вірш (у тому самому числі „Р. Ґ.") якогось „поета" Жолтенка, який про українців говорить лише як про „проклятих продателей (зрадників) та вигукує до них „презренів (погорда) жалкіе кретіни" (!!).

Як бачимо, то кожніське число „Русского Голосу" є повне таких невідповідальних москвофільських „виходків", серед яких п. Карепін найкраще себе почуває і яких зромат є п. Карепінові наймиліший.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З 29. ЛИСТОПАДА 1933.

СТ. СІРОПОЛКО. 2)

Барон М. Корф

творець народньої школи на Україні.

(З нагоди 50-ліття з дня його смерти.)

(Докінчення.)

Відома українська просвітна діячка Христя Данилівна Алчевська, як пише С. Миропольський в листі до бар. Корфа, „дуже захоплена педагогією, і особливо Вами. Вона з таким запалом розповідала мені про Ваше відвідання (недільної школи Х. Алчевської в Харкові), про Ваші лекції, що не соромлячись, заявила, що убожествляє Вас". Саме про ці відвідини бар. Корфом недільної школи Х. Алчевської знаходили в її щоденнику такий запис під датою 7. листопада 1871 р.: „Чужих було біля 20 душ. Не знаю, чи можна назвати чужим бар. Корфа. В школі він — зовсім не подібний на чужого. Коли звертаючись до кляси, говорить він „діти", то в цьому виклику так багато теплоти, немов він знає кожну ученицю від колиски, та й самі учениці розмовляють з ним так, ніби давно-давно знають його. Сьогодні ми вислухали дві його лекції — одну в старшій клясі — з аритметики, другу — в підготовчій — за книжкою „Наш Друг" (автором цієї читанки є бар. Корф. С.). Тяжко сказати, яка з цих двох лекцій була кращою: у викладі було стільки натхнення, оживлення, захоплення, запити ставили з таким педагогічним тактом, увага дітей була настільки зосереджена, що просто годі було пізнати клясу, — здавалося, що це якісь інші діти, що родилися мало що не ґеніями... „Я слухала цю лекцію з тою насолодою, з якою іноді слухаєш натхненого артиста, боячись дихати й поворухнутися, щоб не порушити гармонії. Треба було бачити ці жваві обличча, ці блискучі оченята, щоб зрозуміти, скільки таланту й мистецтва було в цьому викладі. Коли скінчилася лекція, я хотіла підійти до Корфа та сказати йому про те глибоке враження, яке зробив на мене його виклад, але не підійшла, почуваючи, що сльози підступають до горла та що десятки чужих очей зустрінуть ці сльози з усмішкою й назвуть їх невибачною екзальтацією"... „Відношення його до школи є повні тої любови, того фанатизму, які чародійно відбиваються в душі людей, здібних захопитися певною ідеєю й цілковито віддатися їй на все життя. Такі люди як він, здобувають наслідувачів своїх поривань, вони — сильні своєю любовю й відданістю справі, і ці пориви не вмирають з їхнім тілом"*).

В своїх літературно-педагогічних працях Корф гаряче відстоював ту тезу, що в Росії з її ріжноманітним населенням та своєрідністю окремих країв, що входять до її складу, булоб безглуздям підганяти всі народні школи під один тип. „По програмі та характері „південно-російської" школи неодмінно відібються і степ і чумак і спека і ховрак і віл і думи про козацтво і фільософічний склад повільного малороса і народні перекази та його пісні. Спираючись на цій тезі, Корф визнавав необхідним увести в програму школи етнографічний елемент та рідну мову дітей, правда, наскільки вона не стане на перешкоді до науки російської мови".

Значіння бар. Корфа, як педагога, полягає не в розробленні ним ріжних питань з теорії педагогії, не у виготовленні декількох шкільних підручників, які у свій час мали велике поширення, а в його практичній діяльності. Він справді є основником земської школи, яка ставила своїм завданням не тільки подати дітям основні знання, але й виховувати їх на загально-людських засадах, вперше ввела раціональні методи навчання та забезпечила себе ідейним учительським персоналом. Земські школи олександрівського повіту за часів керування ними бар. Корфом були зразком для земств цілої Росії, а с. Нескучне відогравало тоді ролю педагогічної Мекки, куди сходилися з усіх кінців Росії люди, що хотіли практично ознайомитися з педагогічними методами Корфа, почути від нього авторитетне розяснення тих багатьох сумнівів, що виринали перед працівниками нової народньої школи.

Хоча шкільні підручники бар. Корфа на цей час вже перестарілись, хоча на зміну його педагогічних метод прийшли нові — досконаліші, але всеж імя бар. Корфа назавше збережеться в історії української педагогії, як творець земської школи на Україні та одного з небагатьох на той час прихильників рідної мови в народніх школах України.

*) Х. Д. Алчевская. Передуманное и пережитое. Дневники, письма, воспоминанія. Москва, 1912. 367 + 1 неп. стор. Див 13—15 стор.

На Україні не чути вже пісень...

Більшовики хочуть, аби у колективах співали.

Через „Манджурський Вістник" довідуємось про передовицю в газеті „Комсомолець України" п. н. „Лицем до культурно-масової роботи в колгоспах", в якій автор дивується, як дуже змінилося українське село. — Колись днями і вечорами лунала там пісня, сьогодні рідко коли її чути. Замовкла вона при роботі (сійбі, молотьбі і т. і.), не почуєте теж хорів вечорами у таборах колгоспників.

...„Невже перевелися веселі музиканти серед наших комсомольців, серед колгосппих хлопців? Чи може наші колгоспні комсомольці, граючи передчасних стариків, уважають за негідне для себе бути запівалом у молодечому хорі, організувати культурне дозвілля молоді?..."

Нахабні до краю питання редакторів-чекістів! Так якби вони не знали, чому воно так діється, чому гробова тиша панує по українських селах.

Міські вибори.

Зразки ліст кандидатів, заяв і карток до голосування.

А. Взір зголошення лісти кандидатів на радних:

До

Пана Предсідника Головної Виборчої Комісії

в Бібрці.

Ми, підписані, виборці, вписані в списку виборців округи ч. II. міста Бібрка зголошуємо в законному речинці слідуючу лісту кандидатів на радних округи ч. II. міста Бібрка:

1) Петро Булка, літ 36 Бібрка, вул. Шевченка ч. д. 35

2) Стефан Роман (2 ім.) Підкова син Петра, літ 44. Бібрка, Шашкевича ч. д. 205

3) . . . .

4) . . . .

В залученні предкладаємо заяви вище названих кандидатів, власноручно ними підписані.

Заявляємо, що повновласником цеї лісти, уповажненим порозумівватися з Головною Виборчою Комісією є Василь Добрянський, власник реальности у Бібрці, замешкалий при вул. Шашкевича ч. д. 5, а його заступником Іван Короленко, шевський майстер, замешкалий у Бібрці, вул. Шевченка ч. д. 45

Бібрка, дня 27. листопада 1933.

(Слідують підписи виборців округи ч. II).

1) Роман Левицький (означення віку непотрібне), Бібрка, вул. Шашкевича ч. 5

2) . . . .

3) . . . .

ЗАУВАГА: Щоби не можна було уневажнити лісти кандидатів:

1) Треба виготовлювати лісти кандидатів на радних на одному великому аркуші паперу, так щоби і саме зголошення і всі підписи виборців помістити на одному і тому самому аркуші паперу (не на двох чи більше аркушах).

2) Український виборчий комітет повинен провірити, чи всі виборці, що підписали лісту кандидатів на радних, є поміщені у списку виборців і чи вірно написане їхнє імя і прізвище.

3) Виборчий комітет подбає, щоби внесену лісту кандидатів на радних у даній окрузі, підписали виборці у більшій кількости ніж 1/50 часть всіх виборців даної округи, щоби через уневажнення кількох підписів на лісті кандидатів, не уневажнено цілої лісти.

Б. Взір заяви кандидата на радного.

ЗАЯВА.

Я, Петро Булка, власник реальности в місті Бібрці заявляю і стверджую власноручним підписом, що

1) годжуся на зголошення моєї кандидатури на лісті кандидатів на радних у виборчій окрузі ч. II. міста Бібрки, зголошеній Василем Добрянським і тов

2) Маю право бути вибраним радним.

3) Та що знаний є мені зміст артикулів 6-го, 8-го і 9-го закону з дня 23. березня 1933. про частинну зміну устрою територіяльної самоуправи (В. З. ч. 35 поз. 294).

Бібрка, дня 27. листопада 1933.

Петро Булка, Бібрка, вул. Шевченка ч. 35.

В. Взір картки до голосування.

ЛИСТА Ч. 2

1) Петро Булка, літ 36 — Бібрка, вул. Шевченка ч. д. 35.

2) Степан Роман (2 ім.) Підкова син Петра, літ 44, Бібрка, вул. Шашкевича ч. д. 205

3) Степан Роман (2 ім.) Підкова син Івана, літ 36, Бібрка, вул. Загородна ч. 4.

ЗАУВАГА: В кожній виборчій окрузі головна виборча комісія надає кожній важно зголошеній лісті порядкове число і це число лісти має бути подане на кожній картці до голосування.

День жалоби і протесту.

БОЛГАРІЯ.

Згідно з предложенням Центрального Комітету Ратунку України у Львові влаштувало Українське Культурно-Просвітне Товариство „Тарас Шевченко" у м. **Варні** в дні 29. X. ц. р. у своєму поміщенні протестаційні збори. На жаль, саля Т-ва не могла помістити всіх присутніх. Голова Т-ва інж. М. Крижанівський відкрив збори промовою, в якій звсував ціль зібрання. Після цього була відправлена урочиста панахида за погибших із голоду братів на Вел. Україні. Співав хор Т-ва. Свящ. Смонін виголосив проповідь про положення на батьківщині. Далі йшли реферати п. Крижанівського і п-ні Крижанівської про економічний та політичний стан на Україні. Потім відчитано відомости про голод з українських та чужих часописів. На закінчення висказано подяку президентові Мовінклеві і принято протестні резолюції. Підчас академії зібрано на голодуючих 350 лева.

Признання львівському центральному Комітетові Ратунку України.

Софійський Союз Українських Організацій в Болгарії повідомляє, що дня 18. XI. ц. р. при Союзі утворено Українсько-Болгарський Центральний Комітет для збирання жертв голодним України під головуванням проф. Мих. Арнаудова. Досі зібрано понад 1.700 лева, яку-то квоту переслано Головній Еміграційній Раді в Парижі. Рівночасно рішено висказати і переслати признання центральному львівському Комітетові Ратунку України, послам п-і М. Рудницькій і п. З. Пеленському за їх діяльність у користь і допомогу голодним Вел. України.

Новий французький кабінет.

ПАРИЖ, 27. XI. ПАТ. Кабінет Шотана сформований і має радикально-соціялістичне забарвлення. Склад його такий: Премієр і міністерство внутрішніх справ — Шотан, справедливість — Рейнальді, закордонні справи — Поль Бонкур, фінанси — Боне, буджет — Маршандо, війна — Даляді́є, маринарка — Саро, летунство — Ко, освіта — де Монзі, публичні роботи — Паганон, торговля — Ейнак, рільництво — Керіль, праця — Лямурс, залізниця — Даліміє, почта і телеграф — Містлер, торговельна маринарка — Фро.

Каміль Шотан, з фаху адвокат, має 48 літ і належить до радикальної партії і почавши від 1924 р. займав у 9 кабінетах міністерські теки внутрішніх справ, справедливости й освіти.

Як запевняють, першим завданням нового уряду буде осягнення ощадностей в сумі одного міліярда франків, скасуванням багатьох державних підсекретаріятів і міністерських урядовців.

Вибори в Познанщині і на Поморі.

ПОЗНАНЬ, 27. XI. ПАТ. Вчорашні вибори до міських рад у познанському й поморському воєвідстві відбувалися при живій агітації більших партійних бльоків. Фреквенція доходила до 80 проц. Спокій нарушено тільки у Сважендзу, де перед голосуванням прийшло до бійки. Ендецька молодь напала на члена стрілецького союзу Міхальського й побила його. У поморському воєвідстві вибирали 33 міста при фреквенції 70 проц. На основі поверхових обсервацій проурядові лісти мають перевагу.

—o—

Жидівська республика в Радянщині.

На принятті ам. журналістів інформував Калінін про заложену більшовиками жидівську державу в Біро-Біджані. Він стверджв, що із 30.000 жидів, які там поселилися, з причини неприятливих умовин залишилося тільки 9.000. Однак ситуація поправилася в останнім часі настільки, що до кінця року буде поселених нових 3.000 жидів. „Це важна спроба, говорив Калінін, бо Біро-Біджан це перша справді жидівська держава, яку колинебудь створено. Можу вас запевнити, що та жидівська республика в слушний час одержить заступництво в центральнім екзекутивнім комітеті СРСР.

—o—

Вірять в австро-німецьке зближення.

ВІДЕНЬ, 27. 11. ПАТ. Бувший віцеканцлер Вінклер, провідник селянського союзу, виголосив у Віляху промову, в якій між іншим заявив: Ми не є замаскованими націонал-соціялістами. Відкидуємо ілюзії націонал-соціялістів і є противниками націонал-соціялістичних метод. Хочемо миру зі всіми сусідами, в першій лінії з Німеччиною. Думаю, що цей мир недалекий. Небаром переконаємося, чи такий мир можливий без того, щоби Австрія виреклася своїх дотеперішніх внутрішньо-політичних основ. Я переконаний, що дійдемо незабаром до нормальних взаємин з Німеччиною.

Понеділкові часописи, коментуючи промову Вінклера, думають, що селянський союз вступить знову до уряду та що німецькі націонал-соціялісти змінять свою дотеперішню тактику супроти Австрії

Індійський магараджа здетронізований.

В Льондоні довідуються з Дельгі, що магараджа Девасу Туюкі Пуар, який втік недавно з танцюристкою свого двора, не відповів на ультимативне домагання ген.-губернатора вернутися назад до краю. Тому, що речинець повороту минув, індійський уряд позбавив магараджу престола і встановив резидента.

—o—

Арабський страйк у Палестині.

Як довідується жидівська телеграфічна агенція, у звязку з заповідженим комісією Морізона на понеділок, 27. ц. м. переслуханням арештованих учасників арабської демонстрації з 13. жовтня ц. р. — арабська екзекутива проклямувала на цей день загальний страйк арабського населення в цілій Палестині. В четвер, 30. ц. м. відбудеться перед судом у Яфі переслухання арештованих учасників арабської демонстрації в дні 27. жовтня ц. р.

Англійська влада наказала гостре поготівля поліції та війська, щоб недопустити до нових демонстрацій арабських націоналістів.

—o—

Більшовики перенесуть війну на чужу територію.

МОСКВА, 26. 11. ПАТ. Виборчу кампанію у звязку з 17-им зїздом комуністичної партії заінавгурувала стаття „Правди", яка подала напрямні господарського пляну другої пятилітки. В тім часі мають зліквідувати істаючі ще останки індивідуальної господарки. Увагу звернуть передовсім на розвиток легкого та споживного промислу. Продукцію артикулів загального вжитку збільшать втроє. Найбільший натиск покладуть на розвиток комунікаційних засобів, головнож залізниць. 17-ий зїзд отворять у виїмково корисних умовинах міжнародного та внутрішнього положення СРСР. Наша правляча партія ніколи не була так сильно сконсолідована, як тепер. Одначе й далі вестиме енергічну боротьбу з опозицією, головно правою. Щодо закордонної політики „Правда" заявляє, що СРСР веде й вестиме політику мира, а на випадок нападу не буде боротися на більшовицькій території, але перенесе війну на землю противника, який програє на фронті та матиме революцію в себе дома.

Напад китайських бандитів на потяг.

ХАРБІН, 27. 11 ПАТ. У віддалі 40 миль на схід від Піцікару бандити вибили зі шин трансатлянтійський експрес, що віз 600 пасажирів. Потяг упав з високого насипу, наслідком чого багато людей вбилося та потовклося. Бандити ограбили потяг а значну частину пасажирів взяли як закладників зі собою.

—o—

З природи й техніки.

ТРАНСПОРТ РОПИ Й ГАЗУ В АМЕРИЦІ.

Місто Львів може почванитися тим, що черпає газ аж з Дашави газопроводом довгим на 70 кільометрів. Зате в Америці цей спосіб транспорту газу та нафтової ропи дуже розповсюднений та розвивається швидко з року на рік.

Історія американських рурових проводів, названих там „пайп-лайн", починається ще 1865 р.; саме тоді поклали в Пенсильванії перший, довгий на 7 кільометрів, руропровід. Десять літ тому було вже в Злучених Державах Північної Америки 96 тисяч кільометрів руропроводів, а нині ця підземна сітка рур має 300 тисяч кільометрів довжини, себто осягнула довжину цілої залізничої сітки Европи та представляє вартість 4 міліярдів долярів.

Вибудування руропроводів, ідею яких завдячуємо Самуелеві ван Сікелеві, причинилося дуже до поширення ропних виробів та газу через подешевлення коштів транспорту. А саме транспорт ропи залізничими цистернами є вдвоє дорожчий від транспорту ропи руропроводами. Американці обчислили, що для перевезення усієї ропи, яку досі пересилали „пайп-лайнами", треба би було поїзду цистерн, довжини 64 тисяч кільометрів. Це число ілюструє нам розвиток цієї ділянки промислу; інші числа говорять нам про швидкість цього розвитку. А саме в 1926 р. збудували перший далекий руропровід довжини 272 кільометрів у стейті Люізіяна, що має достарчати газ столиці стейту Батон Руж просто з джерел газу в місцевости Монро. Нині віддана вже до вжитку транспортова лінія земного газу зі стейту Тексас (на півдні) до міста Індіянаполіс (у стейті Індіяна на півночі) довжини на яких 2.000 кільометрів.

Руропроводи складаються з рур проміром 15 до 25 центиметрів (для головних проводів) та 5 до 15 центиметрів (для бічних проводів). Ці рури спонюють при помочі електричного луку. Що 60 кільометрів уставляють вздовж руропроводів станції помп, які помпують ропу або газ. Напр. ропу пересилають таким руропроводом зі швидкістю 6 кільометрів на годину, що дає за 24 години денний перепли 145 кільометрів. Кожна станція помп має збірники, куди вливається ропу, яка приплила. З цих збірників випомповують ропу до дальшої мандрівки. Телефонічна і телеграфічна служба, заведена вздовж цілої траси руропроводів, дозволяє у кожній хвилині подавати рівень збірників, тиск у проводах, швидкість перепливу, а автоматичні прилади сигналізують кожне ушкодження або перерву в постачанні. Крім цього зимою літаки контролюють руропроводи там, де вони виходять на поверхню землі (чейже руропроводи переходять горами, ріками, багнами і т. д.!). Якщо руропроводи ушкоджені, летун зараз запримітить в місці ушкодження темну пляму випливаючої ропи на тлі білого снігу та дає знати найближчій станції. Такими руропроводами пливе в стейтах Тексасу, Оклягоми, Канзасу, Місурі, Іллінойсу, Індіяни, Каліфорнії, Огайо та Пенсильванії біля 400 міліонів літрів ропи денно! (Річна продукція Польщі біля 750 міліонів літрів!).

В останніх часах будують в Америці руропроводи для пересилки бензини і газоліни. Каліфорнія має вже 250 кільометрів такої лінії. Кошти її будови покриваєся за один рік з ощадностей на транспорті тому, що перевіз залізницею спричинював великі втрати через парування та переливання. Найвеличавішою інсталяцією цього роду на світі є лінія руропроводів з нафтового басейну Оклягоми до Шікаґо, довжини 2.200 кільометрів. Її будову розпочали в 1930 р., скінчили в 1931 р. Вона коштувала 20 міліонів долярів.

ДЕНТИСТ І ПАЦІЄНТ.

Також дентист мусить уміти обходитися зі своїми пацієнтами з психічного боку. Мусить їх приймати такими, якими вони є. Англієць Джемс ділить своїх пацієнтів на три категорії: 1) нервових; 2) гістеричних; 3) „цікавських". До нервових треба розумно приговорювати, підчас одної візити робити біля зуба мало, так само мало вживати машини. Зате з гістериками поводитися гостро, не говорити багато; коли не хотять слухати, відмовитися від відповідальности. „Цікавські" можуть цікавитися дентистичними або й фаміліярними питаннями. Боронитись можна перед ними мовчаливістю.

Інший поділ пацієнтів робить німецький дентист д-р Е. Гайнріх. А саме:

1) Байдужі пацієнти приходять до лічення тоді, коли вони до цього приневолені. Те, що вони говорять про свою недугу, є майже завсіди неповне; те, що лікар хоче знати, треба з них витягнути. Загально вони не дуже болзкі.

2) Совісні пацієнти приходять правильно до контролі. Приходять зараз, як тільки в узубленні є якась зміна. Вони подають нові, докладні відомости, хочуть знати спосіб лікування, радо критикують, одначе вміють опанувати свій страх.

3) Енергічні пацієнти, переважно атлетичної будови (також жіночого пола). Пробують часто накинути лікареві спосіб лікування. Дають короткі, енергічні відповіди, одначе деколи є болзкі.

4) Болзкі пацієнти, що приходять до лічення тоді, коли їх болить, або коли побоюються погіршення їхнього терпіння. Їх оповідання про недугу часто неясні, розсіяні, вони оповідають швидко. Можна в цих оповіданнях вичути страх перед лікуванням.

ТУНЕЛЬ ПОПІД СКАЛЬДУ БІЛЯ АНТВЕРПЕН.

Антверпен, третя щодо величини (після Льондону та Ротердаму) европейська пристань, лежить майже виключно на правім березі Скальди. Лівий беріг ріки надавався би теж дуже добре до поселення, одначе до нього не легко дістатися тому, що не можна поклясти моста понад широку на 400 метрів ріку, яка роїться від великих океанічних кораблів. З цього приводу бельгійці постановили 1930 р. збудувати два тунелі попід Скальду: один для авт, другий для пішоходців і наколесників. Будову тунелів розпочали в 1931 р. Тунель для авт широкий на 6.70 метра так, що можуть їхати ним три авта поруч себе. За годину може переїхати тунелем 2 тисячі авт. Тунель для пішоходців широкий на 4.50 метра. За годину може ним перейти 18 тисяч осіб. Кошти будови великого тунелю осягнуть цифру 60 міліонів золотих, меншого біля 12 міліонів. Оба тунелі перебігають крізь грубу верству глини. Таким робом працю виконували при помочі не дуже великих тисков. Тунелі будуть віддані до вжитку 1934 р. *А. Л.*

—o—

§ 19.

СПРОСТУВАННЯ П. В. ВОРОБЦЯ

Львів, 23. листопада 1933.

Вельмишановний Пане Редакторі!

У числах 271 і 272. часопису „Діло" з 15. і 16. жовтня у статтях „Ще про 112.000 золотих" були подані вияснення пп. інж. Храплівого, інж. Павликовського і дир. Ґворидла, котрі в неправдивому освітленні представляли причини і перебіг упадку Спілки Українських Хліборобів (Агрономів) і неправдиво представляли діяльність бувшої Управи тої установи, котрої членом і я був.

На підставі 19 § пресового закону прошу в найближчому числі Вашого часопису помістити таке вияснення:

Неправдою є „немовби Спілка Українських Агрономів станула на мильному становищі і уважала за свою ціль вести виключно торговельну діяльність, замість займатися обороною станових інтересів українського агронома та культурно-освітньою працею в користь українського хлібороба шляхом власних видавництв та шляхом пляннового навчання на сільсько-господарських курсах" — як це твердить п. інж. Павликовський.

Натомісць правдою є, що саме ті дві справи: оборона станових інтересів українських агрономів і внесення хліборобської освіти в селянські маси було головним завданням СУА. Доказом першого були численні інтервенції управи СУА в краєвих і повітових кооперативних централях у справі зорганізування сільсько-господарських інструкторатів та обсади тих посад агрономами. Завдяки СУА трухомлено працю в краєвім Т-ві „Сільський Господар", в його філіях, в котрих щойно після того найшло працю багато агрономів. Доказом на те, що СУА перша розпочала „культурно-освітню працю в користь українського хлібороба" є те, що СУА перша по війні в Галичині і на Волині зорганізувала своїми невеличкими засобами перші мандрівні господарсько-ветеринарні курси і щойно пізніше на взірцях тих курсів продовжував почату через СУА працю „Сільський Господар" і Кооперація. СУА перша зачала закладати досвідні поля з помічними погноями, перша впровадила творення машинових секцій при кооперативах, ветеринарні аптички, поширила дуже корисний прилад — швайцарську сонду, видала багато повчаючих летючок із грошевою стратою для себе і один календар. Щороку канцелярія Спілки уділювала селянам 10.000 до 15.000 безплатних порад з ріжного обсягу господарського знання. Торговельна діяльність СУА була не ціллю, а засобом, щоби роздобути фонди на свою культурно-освітню роботу, бо інакше годі було роздобути їх. До того розпочатковуючи торговлю помічними погноями, добірним насінням, ветеринарним приладдям, сільсько-господарськими машинами СУА ширила практично господарський поступ і зараз таки старалася постачати в найліпшій якості те, що на курсах, летючками та листами пропагувала. В той спосіб СУА зорганізувала сільсько-господарську торговлю і щойно пізніше завдяки Спілці розбудували її Центросоюз та Повітові Союзи.

Неправдою є немовби „векслеві махінації частини дирекції СУА добили Спілку Українських Агрономів". Неправдою є немовби „контроля Ревізійного Союзу" не могла викрити зловживань, бо векслеві операції СУА оперті на так звані подвійні векслі велися таємно" — твердження інж. Павликовського. Натомісць правдою є наступне: жадних „подвійних векслів" та „потаємного ведення векслів" в СУА не було. Зарядчик маси конкурсової СУА адвокат д-р Маріян Глушкевич в часі дволітнього свого урядування не найшов найменшого сліду якогось потаємного ведення книговодства чи послідних векслів, що може потвердити зарядчик маси конкурсової.

Навпаки ствержено, що усі векслі були правильно і негайно по їх одержанні вписувані до книг ремес і на контах клієнтів та мали свої біжучі числа.

Дальше при провірці зголошених претенсій зарядом маси ствержено, що всі вплати клієнтів були рівнож правильно закнижковані, а всі претенсії були точно виказані у білянсі. Рівнож не було випадку, щоби Спілка вже раз виплачений вексель пустила по його заплаті в обіг. Противно, як це доказано датами у книгах Спілка сейчас по їх одержанні, то є ще перед їх заплатою, давала їх фірмам як покриття на замовлені товари. Викуп векслів по банках і фірмах полагоджувала Спілка не поодиноко, а сумарично без огляду на те, чи клієнт Спілці вирівнав довг, чи ні.

Не було жадних махінацій „частини членів управи", тільки кожний принятий від клієнта вексель був жирований Спілкою, при чому завжди під фірмовою печаткою були підписи двох членів управи, а саме до кінця 1929 року мій і інж. Семкова, а після 1929 року аж до дня конкурсу підписував усі векслі інж. Попович і інж. Семків. До листопада 1930 року Спілка не допустила ні одного вексля до протесту, хоч бували дні, як наприклад 15. березня 1930 року, коли то треба було викупити їх на суму 250.000 золотих. Це був речинець заплати за погної, які Спілка доставила понад сотню вагонів.

Вже тоді уявляла собі управа СУА важке своє положення, яке моглоб заіснувати, якби якісь непредвиджені причини спинили правильність праці. Тому, коли ще до того кооперативні централі і Ревізійний Союз зачали кампанію проти Спілки закидаючи їй, що розбиває кооперативну єдність, управа Спілки заявила Ревізійному Союзові готовість змінити свою торговельну діяльність і достосувати її до вимог кооперативних централь. І дійсно за посередництвом Рев. Союзу довго велись переговори з Центросоюзом, на яких уже майже устійнено було, що Спілка ступнево зліквідує свої дотеперішні ділянки торговлі, а займеться лише продукцією і продажю добірного насіння. Та 6. червня 1930 року одержала Спілка від Центросоюзу письмо, що він „не може піднятися дати матеріяльну допомогу в ліквідації дотеперішньої діяльности з уваги на надмірну висоту зобовязань при мінімальнім майні Спілки". Ті зобовязання це були жира на всіх векслях клієнтів Спілки. Колиж після того СУА звернулася щераз з письмом до Рев. Союзу і заявила, що мимо відмови Центросоюзу Спілка і дальше хотілаб зреорганізувати так свою діяльність, щоби вона в нічім не противилась загальній напрямній кооперативної торговлі, то Ревізійний Союз, зверхня установа Спілки, котрої членом Спілка була і мала права жадати приймнівне моральної піддержки, відповів письмом з 18. 6., що письма Спілки з 14. 6. 1930 року не приймає до відома. Після такого неприхильного відношення головних кооперативних централь управа Спілки зачала обмірковувати плян самоліквідації, та саме тоді зацікавився Спілкою „Комітет Хліборобів" — М. Луцький, Терлецький і о. парох Горникевич та дали пізнати, що вони перебралиб Спілку і перебудувалиб на Спілку Українських Хліборобів. Розпочалися довгі переговори. На бажання Комітету Ревізійний Союз зарядив у Спілці ревізію книг, що тягнулася від 1. 8. до 3. X. 1930 року. Книги Спілки замкнено з днем 1. 8. 1930 року. Ревізію переводив довголітний і досвідчений інспектор Ревізійного Союзу п. Дуткевич і сконстатував, що книговодство Спілки упорядковане, а білянс Спілки з днем 1. 8. 1930 був активний і виказував зиск у квоті 64 золотих. Дня 12. грудня 1930 року одержала Спілка письмо з Ревізійного Союзу разом зі звітом з ревізії, в якому висказано признання Спілці за культурно-освітну діяльність та з вдоволенням ствержено, що вона започаткувала акцію організації плянтаторів та збуту землеплодів.

Та вже тоді ситуація в Спілці була дуже погіршилась. Бо внаслідок господарської кризи, а також пацифікації у 1930 році дуже змаліли торговельні операції СУА, головно тому, що торговельні агенти, при помочи яких Спілка тоді збирала замовлення, мусіли в тім часі сидіти безчинно. До того багато селян і кооператив не могли вплатити рат ні навіть на час надіслати прольонгаційних векслів. Тому при великій платности 30. листопада 1930 року за погної Спілка на місце невикуплених векслів мусіла дати другі векслі, що находились в її портфелю за вибрані машини то що. Банк Рільний вибрав собі зпоміж них найпевніші, а решту старих векслів непокритих віддав до протесту. В той спосіб довіря інших фірм до Спілки підупало і вони також стали скрупулятно перебирати векслевий матеріял Спілки на прольонгату незаплачених готівкою векслів та через те збільшувалось число запротестованих векслів, бо вплачувана в міжчасі клієнтами готівка не вистарчала на викупно всіх векслів. Внаслідок того зайшло таке, що в день конкурсу була значна кількість векслів заплачена клієнтами, а не викуплених Спілкою, а рівночасно в посіданні Спілки найшлось понад 1700 векслів на суму кругло 108.000 золотих невикуплених клієнтами векслів, котрі однак Спілка з титулу свого жира мусіла по банках викупити. Векслі ті передала управа Спілки Завідуючому конкурсовою масою до стягнення.

Недобір більшав ще й через те, що Спілка проводячи культурно-освітню діяльність, та працюючи при помочі агентів і продаючи майже всі товарі на довгоречинцеві сплати, вдержувала велике число урядників і видавала на платню, чинш за льокаль бюровий, крамницю, магазини помічних погноїв місячно біля 5.000 золотих. При торговельнім застою, та позиція збільшувала недобір. Тому, що переговори з Комітетом Хліборобів були майже на укінченні, персоналу не зредуковано, а також задержано крамницю і один магазин.

Назначено збори 10. грудня 1930 р., пізніше на 17. січня 1931 року, однак через малу фреквенцію хліборобів перенесено їх на 10. лютого 1931 року.

(Кінець буде). **Інж. Віктор Воробець.**

Протиукраїнські резолюції.

МОСКВА, 27. XI. ПАТ. 22. листопада після звіту секретаря української комуністичної партії Станислава Косіора на тему народньої політики та пляну центрального комітету української комуністичної партії ухвалили низку гострих резолюцій, спрямованих проти українського націоналізму.

——o——

ВАЖКЕ ПОЛОЖЕННЯ Б. ЦІСАРЕВИ ЗИТИ.

До Відня прийшли вістки про важке положення бувш. цісареви Зити. Австрійські та мадярські монархісти жертвували їй щорічно двадцять вагонів пшениці, з продажі якої вона мала значні доходи. Тепер наслідком спадку ціни пшениці її доходи значно зменшилися. Тому монархісти хочуть підвищити її збіжеву ренту.

——o——

Стерилізація в Німеччині.

З новим роком зачне обовязувати в Німеччині закон про стерилізацію морально й духово упосліджених людей. В найближчих двох роках має піддатися стерилізації 400.000 осіб.

——o——

Англія будує воєнні кораблі.

Як повідомляють „Дейлі Нюс", англійський уряд рішив побільшити число воєнних кораблів, яких будова має розпочатися в 1934 р. Адміралїція домагається пятьох лінійних кораблів понад передбачений стан. Кораблі мають бути готові аж у 1937 р., отже не підлягають постановам вашингтонської морської умови.

——o——

Бої в південім Китаю.

На основі повідомлень із Шангаю в південнім Китаю вибухла знову громадянська війна і на днях прийшло до перших боїв. Біля Тайгу, на границі провінцій Фукіян і Квантун бються війська обох сторін. Крім того приходить до менших сутичок здовш границі. Про вислід боїв та про втрати нема ще ближчих вісток.

——o——

По широкому світі.

— Уряд Зл. Держав замовив для американської воєнної фльоти 130 гидропляпів.

— З Токіо повідомляють про заведення порядку і спокою в Манджурії. Японія рішила відкликати свої війська на весну.

——o——

НЕВДАЛИЙ МОНАРХІСТИЧНИЙ ПЕРЕВОРОТ В ЕСПАНІЇ.

З Мадриду повідомляють, що еспанському урядові вдалося вдаремнити плянований монархістично-фашистівський переворот. Участь у змові брали вищі старшини та політики не лише з Мадриду а також і з провінції. Пробоєві відділи обсадили важні точки столиці.

——o——

МАЛОЩО НЕ ЗГОРІЛИ ЦАРСЬКІ ДОКУМЕНТИ.

ВАШИНҐТОН, ПАТ. У бюрах урядового архіву, де зложили документи, що їх перевезли з бувш. царської амбасади в Вашингтоні, вибухла пожежа. Вогонь вгасили, тому документи врятувалися. Влада зарядила слідство, щоби викрити причину пожежі та підпалячів.

ПЕРШИЙ НІМЕЦЬКИЙ ВОЯК УБИТИЙ ВІД ЧАСІВ ВІЙНИ.

БЕРЛІН, ПАТ. На конференції нац. соц. правників у Бреславі комісар справедливости д-р Франк у промові заатакував австрійський уряд у звязку з убивством німецького вояка на баварському кордоні. Це перший від світової війни випадок, що німецький вояк гине від ворожої кулі. Бесідник перестеріг Австрію дуже гострими словами.

——o——

АВСТРІЙСЬКА ПРЕСА ПРО ВБИВСТВО НІМЕЦЬКОГО ВОЯКА.

Про вбивство німецького вояка на австрійсько-баварському кордоні коло баварської місцевости Кіцбігель австрійські часописи пишуть, нібито 200 вояків райхсвери та пробоєвиків окружило відділ Гаймвери. Пробоєвики кричали „Гайль Гітлер!" Австрійці боялися наслідків, стали стріляти та вбили вояка з 21. баварського полку піхоти. Звався Шумахер, походив із Нірнберґа.

АМЕРИКАНСЬКИЙ САМОСУД.

Н. ЙОРК, 27. 11. ПАТ. В Сан Хозе в Каліфорнії юрба злінчувала двох арештованих, яких підозрівали, що вхопили сина богатого купця. Тіло хлопця знайдено опісля підкинене. Юрба змасакрувала обох арештованих і повісила на дереві.

ЛІТВІНОВ У ПАПИ?

„Юнайтед Прес" повідомляє, нібито Літвінова підчас його побуту в Римі прийме папа на приватній авдієнції. Часопис зазначує, нібито папа готов обговорити з Літвіновим цілість відносин між Апостольською Столицею та СРСР задля евентуального заключення конкордату.

Цю вістку подаємо з журналістичного обовязку. Офіціяльний орган Ватикану „Осерваторе Романо" виступив недавно дуже гостро проти визнання СРСР Злученими Державами.

——o——

НОВИНКИ

— **З ДНЕМ 25. ц. м. перебираю знову провід фризієрського заведення при вул. Бляхарській ч. 11. — Теодор Кутковський.** 641 1—5

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів,** Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол. 524 14-100

— Смакун правдивих чаїв пе тільки чай марки „ІНДОХІНА". Ручимо за його якість, смак і аромат тільки в оригінальному опакуванні фірми „Індохіна" по 1, 2, 5, 10 і 50 дкг. Жадайте і пробуйте чай „ІНДОХІНА". Заступство і склад: Львів, Валова 14, І. пов. 635 3—10

— **Европа відкриває українців.** На таку тему виголосить 29. ц. м. ред. д-р Густав Шпехт відчит в Українськім Науковім Інституті в Берліні.

— **Загальні збори адвокатської палати** у Львові відбулися 25. ц. м. при участи 602 адвокатів із Сх. Галичини. Після дискусії, в якій обговорювано болячки адвокатського стану, переведено доповняючий вибір до адвокатської ради, дисциплінарного суду, ревізійної комісії і до комітету делегатів. З українців вибрані до ради: д-р Евг. Щуровський, до дисц. суду: д-р Ол. Марітчак, до ревіз. комісії: д-р Кость Паньківський, до комітету делегатів: д-р Р. Дашкевич, д-р Р. Домбчевський, д-р Евг. Гвоздецький, д-р Ів. Якимчук, д-р Ів. Макух, д-р Ол. Мартинович, д-р Юл. Олесницький, д-р Лев Петрушевич.

— **Свій до свого в практиці.** П. Ольга Маланюк, властителька реальности в Станиславові, жінка д-ра Маланюка, лікаря українця в Станиславові, бувш. старшини УГА, внесла до суду в Станиславові ч. спр. С. II. 1248/33 позов по польськи через адвоката неукраїнця, хоч у Станиславові є аж 12 адвокатів українців.

— **Влом у св. Юра.** До бюра митрополитальної курії в будинку біля церкви св. Юра дісталися в неділю між год. 5 і 5.30 вломники і розпороли огнетревалу касу. Видко хтось їх сполошив, бо з каси не взяли нічого і втікаючи, залишили на місці свої знаряди.

— **Міська хроніка.** Поліція арештувала Станислава Туркала, що вирвав з рук Марії Заблоцької зі Сихова торбину, в якій було 500 зол. Гроші звернено власниці. — 18-літна служниця Емілія Мандзій виїхала до Брухович і там зажила з причини нещасливої любови трійки. В безнадійнім стані привезли її до львівського шпиталю.

— **Смерть після операції.** У львівському шпиталі померла учителька зі Жовтанець Каміля Шустерова. Вона дала собі перевести недозволену операцію повитусі Секулі з вул. Городецької ч. 49. Повитуху арештували.

— **Смерть у вогні.** В Опатові (Любачівщина) згоріла хата Петра Жука. В вогні згинула 14-літня глухоніма дочка Жука. Пять осіб попарилося тяжко. Вогонь повстав наслідком необережности Жукового зятя, який фабрикував пасту до буви.

— **Пос. Ґрінбавма обкидали яйцями.** У честь посла Ґрінбавма перед його виїздом до Палестини (де стане іміграційним референтом при сіоністичній екзекутиві) уладили прихильники прощальну академію. Ґрінбавмові противники, з партії Жаботинського обкидали Ґрінбавма гнилими яйцями. Поліція привернула порядок і арештувала кількох підозрілих.

— **На польсько-німецькій границі** над рікою Просна коло села Бжезіни склався поважний інцидент: Польського громадянина Ст. Ксьонжчука, що йшов здовш границі і по польськім боці, застрілив, як повідомляють з Варшави, німецький граничний вояк. Староство в Велюні веде урядове доходження.

— **Затяжний процес.** У процесі за підпал райхстаґу списали досі 7.400 сторін паперу машиновим письмом. З кожним днем розправи матеріял цей збільшується на 150—200 сторін. На 43 засіданнях переслухали 200 свідків. Найчастіше догани діставав обвинувачений Димітров. Його усували зі салі розправ пять разів.

— **Величезний зуб мамута.** В копальні глини біля Охленбурга недалеко Берна Швайцарського добули рідку находку з ледової доби. Є це величезний зуб мамута, що находився два метри під поверхнею землі. Зуб довгий на 3 метри 15 цм. і має 56 цм. обводу.

— **Старинні християнські памятки.** З Царгороду повідомляють, що американський археольоґ Тома Увайтмор знайшов під підлогою передсінка мечету Ая Софія, колись церкви св. Софії, золоті хрести з XII. століття, образ Христа з IX. ст. і гарний, золотом, смараґдами і перлами прикрашений трон. Турецький уряд велів виставити ці предмети на прилюдний вид.

— **Сила кохання.** В Або (Фінляндія) найшли на одному подвірі замерзлого молодого елеґантного чоловіка. Виявилося, що цей юнак закохався до божевілля в молодій дівчині, яка жила в тому домі. На стрічу прийшов він вчасно вечором і ждав терпеливо на появу дівчини. В ожиданні заснув і замерз.

——o——

Дописи.

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА.

Нові українські крамниці. Ми вже писали про те, що в Теребовлі отворило двох молодих інтеліґентів Сороцький і Галанджій продажу шкіри на взуття. Нині подаємо знову радісну вістку, що в Теребовлі повстали дві нові наші крамниці. Одну отворив п. Гумницький (корінну), другу отворили на спілку В. Паньків і Теофіль Куліковський із Застіноча (крамниця блаватних товарів). В найближчих днях має відкрити в Теребовлі ще одну крамницю Петро Рибак зі Слобідки Струсівської (крамницю корінну). Новим українським торговельним фірмам бажаємо доброго розвою.

Вибори до ради міста. Головна (місцева) виборча комісія проголосила вибори до ради міста Теребовлі на 10. грудня 1933. Теребовля обнимає 4 округи, в котрих має бути вибраних 16 радних. Головою головної комісії є ем. радник Пеньонжкевич. Цікаво, що до виборчої комісії не покликали ані одного українця. В т. зв. „районових" комісіях є всього двох міщан українців. Поляки йдуть до виборів одним бльоком. Українці рішили йти до виборів з українською лістою (самостійно).

Випускають на волю. Арештованих при кінці жовтня кільканацятьох молодих людей з Теребовельщини вже помалу випускають на волю. Досі вийшло на волю 10-ох, а ще кількох мають випустити з вязниці в короткім часі. Щодо цих останніх, то дотична влада переслухує ще свідків.

День ощадности. Заходом Українського Повітового Банку „Поміч" відбулося в Теребовлі 19. XI. ц. р. „Свято Ощадности". В салі місцевої читальні „Просвіти" виголосив відповідний реферат директор Повіт. Союзу Кооператив д-р Палійчук. Присутні інтелігенція і місцеві міщани.

Нова греко-кат. каплиця. В селі Островець вибудував о. Карпінський Платон каплицю, бо церква там за селом на полі. Каплиця мурована з каменя й цеґли. Посвячення каплиці відбудеться в найкоротшім часі.

Зміна в проводі Повіт. Союзу Кооператив. Дотеперішній головний директор П. С. К. в Теребовлі інж. Степан Мацькевич уступив і провід Пов. Союзу обняв дир. д-р Палійчук. Повітовий Союз Кооператив розбудовує з успіхом ділянку збутову: скуповує та експортує безроги, яйця і збіже. Завів П. С. К. у себе теж продажу шкіри (гуртову).

Виклади про Совдепію. Дня 8. і 12. XI. виголосив д-р Заплітний два реферати п. н. „Совітська Росія". В рефератах обговорив прелеґент у популярний спосіб систему большевицької влади, представив, як вона повстала і до чого прямує. На викладах було в обох днях понад 100 слухачів зпоміж місцевої інтелігенції і міщанства.

Гостина сен. Кисілевської. Дня 9. XI. загостила до Теребовлі сенаторка Олена Кисілевська. Повітова організація жінок скликала з тої нагоди повітову нараду жіноцтва. Прибуло півтораста (150) жінок. Референтка у двогодинній промові представила ціль і потребу організації жіноцтва, обговорила справу жіночої преси й інші (головно організаційні справи). Нарада закінчилась відспіванням нац. гимну. Як на викладах д-ра Заплітного, так також на жіночій нараді була присутня поліція.

Одні дозволяють — другі забороняють. В днях 26., 27. і 28. XI. ц. р. мала відбутися у нас збірка на інвалідів. Воєвідство в Тернополі дало дозвіл, але повітове староство заявило устами референта, що цілий місяць листопад ц. р. занятий збірками на цілі протиґазової акції. Подібна справа є й зі збіркою на „дар Просвіти". Воєвідство в Тернополі дало дозвіл на збірку в днях від 11—17. XII., а повітове староство в Теребовлі заявило, що цілий місяць грудень ц. р. тревають збірки на поборювання туберкульози. Таким чином ні одної ні другої збірки не можна буде у нас перевести.

ЗОЛОЧІВ.

З діяльности драм. гуртка „Р. Ш.". Драматичний гурток „Р. Ш." відограв у Золочеві оперету Котляревського

ського „Наталка Полтавка“. Вистава пройшла під кожним оглядом дуже добре і драм. гурток заслужив на повне признання й додатню критику за свою працю. А зложили ж ся усі найкращі аматорські сили Золочева і можна сміло сказати, що не кожне провінціональне місто може похвалитися таким аматорським театром. Виконавці у виставі й оперетці (п-а Ванівна в ролі Наталки, з. Безкоровайна в ролі Терпелихи, п. Балтарович в ролі Петра, п. Шиманський в ролі виборного, п. Возняк в ролі возного і п. Лех в ролі Миколи) — це дійсно препарті сили. На окрему згадку заслуговує орхестра філії Музичного Інституту ім. Лисенка, що відограла увертуру і вела дискретно супровід. Численно зібрана публика нагородила виконавців цвітами. Одначе головна заслуга у всьому проф. Безкоровайного, що не жалує своєї праці для розбудження музичного життя Золочева. В його особі має Золочів, зокрема ж драматичний гурток, не тільки здібного композитора і диригента, але також інтелігентного режисера для опер та оперток. Великим недомаганням Золочева є недостача доброї сцени і відповідно уладженої салі. Золочівська саля, де всі крісла майже поломані і сцена, де всі дошки беруть безпосередню участь у кожному порушенні, є дуже невигідна для видців і виконавців.

Золочівець.

ВОЛОДИМИР В.

У Володимирі небаром мають утворити постійну греко-католицьку парохію. Парохом церкви буде о. Ксенофонт Керша. Так місцеві українці матимуть змогу ще численніше приступати до греко-католицької Церкви.

КОВЕЛЬ.

Із „Союзу Українок“. У Ковлі є в дійсности лише одна українська організація, що виявляє більш-менш національно-громадське життя. Це „Союз Українок“. Вистави, ширші сходини, іноді реферати, що їх влаштовує „С. У.“, поступово виховують місцевого національно-малосвідомого громадянина у відповідному напрямку, культурно й національно його вишколюють. Дня 29. X. ц. р. „С. У.“ згідно з покликом Комітету Ратунку України, відбув ширші сходини своїх членів, на яких був реферат про положення нашого народу на Великій Україні. В той-же день у Благовіщенській церкві відправлене було відповідне богослуження. Зауважимо, що у звязку з тим, що „С. У.“ улаштував прилюдне протестаційне зібрання проти сучасних подій на В. Україні, пп. Сторонська й Парфенюкова подали заяви про вихід з членів „С. У.“. Бо, мовляв, „С. У.“ займається політикою. Додамо від себе — політикою їм небажаною. Думаю, що цей виступ українське національно думаюче громадянство зустріне так: Баба з воза — коням лекше!

Громадянин.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Зореслав: ЗІ СЕРЦЕМ У РУКАХ. Книжка поезій. Ужгород, 1933. Видавництво оо. Василіян в Ужгороді, ст. 56.

о. Маркіян Марисюк ЧСВВ: СОЦІЯЛІСТИЧНІ КЛИЧІ В СВІТЛІ ПРАВДИ. Видавництво Чина СВВ в Жовкві. Книжка СіДУ. Жовква 1933. Стор. 38, 8°.

Ярослав Благітка: В НІЧ ІВАНА КУПАЛА. Вправи з віночком для посестер на Краєвий Здвиг. Львів, 1933. Стор. 16, 16°.

М. Тріль: ВПРАВИ ВІЛЬНОРУЧ ДЛЯ УЧАСНИКІВ НА КРАЄВИЙ ЗДВИГ УКРАЇНСЬКОГО СОКІЛЬСТВА У 1934 р. У ЛЬВОВІ. Львів, 1933. Стор. 14, 16°.

Інж. д-р Евген Храплений: ПЛЕКАННЯ РОГАТОЇ ХУДОБИ У СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ. Нарис за час від 1880 до 1930 року. З 7 картами. Львів 1933. Накладом „Сільського Господаря“ у Львові, ст. 40.

В. Балтарович: „Я ЛИШ ПОГЛЯДОМ КОХАЮ.“ Пісня Соні з муз. ком. „Жабурниця“. Слова М. Лужницького. Золочів—Львів.

ЖУРНАЛИ

РІДНА ШКОЛА, ч. 22. Львів, 15. листопада 1933. Зміст: Новий шкільний плебісцит. (Заклик Головної Управи „Рідної Школи“). А. Нагільний: Масовий (Фельдшерський) фронт! Ще раз на плебісцитовий фронт! Положення українського шкільництва (З промови голови УНР. — посла д-ра Д. Левицького в сеймі). В. Кузьмович: Найближчі практичні завдання. Вчитель і село в Західній Галичині. Лемко: Як пропали лемки своїх учителів. Лев Ясінчук: Школа й молодь в Америці (Хто мав би завідувати українськими школами в Америці). Ф. Коковський: До історії нашого народнього шкільництва. Мґр Петро Кривоносюк: Причини шкільних недомог учнів в перших роках науки. У 150-ліття Греко-кат. Духовної Семинарії. (Привіт Головної Управи Р. Ш.). З життя „Рідної Школи“. Правна порада. Різні вісти.

КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛИКА, економічно-суспільний місячник, листопад ч. 11. Зміст: На окраю днів. (Актуальні замітки); Храплений Е.: Раси худоби у Східній Галичині та напрямні їх поширення; Бюрзер-Шлаунгоф Б.: Проблеми і програма новочасного виховання; Жід Шарль: Наємну працю можна усунути через поваленця засобу; Актуальні питання міжнародньої торговлі. Чапля В.: Кілька зауваг про торговельно-кооперативну назву слів (термінольогію). Кущинський А.: „Тисан“ — кооператива лісового та деревного промислу на Закарпатті. Стерник І.: Висліди однорічної праці міських кооператив. Кооперативна хроніка. Господарська хроніка. Серед книг. Всячина.

Листування Редакції.

Вп. I. Vania Познань: Присланє про познанських ендеків цікаве, але у нас підпалоб конфіскаті. Просимо писати на інші теми.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО ДОЛЮ ІНВАЛІДІВ УГА!

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок 28. XI. год. 7.30 веч. „Гроші то не все“.

Середа, 29. XI. год. 7.30 веч. „Гроші то не все“.

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 28. XI. год. 7.30 веч. Премієра „Ватерльо“ Раєрта.

Середа, 29. XI. год. 7.30 веч. „Ватерльо“.

Концертове Бюро Тірка.

Пятниця 1. XII. саля Вел. Театру: Бронислав Губерман, скрипак.

Кіна.

АДРІЯ: „Бен Гур“.
АПОЛЬО: „Драйфус“.
АТЛЯНТИК: „Кавалькада“.
ВАНДА: „Неніта, цвітка Гавани“.
КАСІНО: „1002-га ніч“ (Мозжухин).
КОПЕРНИК: „Золоті сильця“ (Любич). „Таємні сили“.
КОЛЬОСЕЙ: „Син джунглі“ і ревія „Гальо, Америка!“
МАРУСЕНЬКА: „Золоті сильця“ (Любич). „Таємні сили“.
МІРАЖ: „Тиждень на весело: „Волоцюга“ (Лоренс Тибет). „Герої“ (Льорель і Гарді)
МУЗА: „Куртизана“ (Грета Гарбо).
ПАЛЯС: „Гіркий чай ген. Єн“.
ПАН: „Цілунок перед зеркалом“ і „Ромео та Юлія“
ПАСАЖ: „Фліп і Флоп у тарапатах“ балалайкова орхестра Франковського.
ХИМЕРА: „Кавалькада“.
СТИЛЕВЕ: „Мумія“, ревія „Львів під газом“
УТІХА: „Острів пропавших душ“.

Закордонне радіо.

Вівторок, 28. листопада 1933.

Відень (517,2) 12.00, 13.10 Концерт, 17.20 Солісти, 19.00 Оп. музика, спів, 20.30 Студ. пісні; **Прага** (488,6) 12.35 Концерт; **Париж** (1725) 21.45 Пісоньки; **Штрасбург** (345,2) 21.30 „З коханням не жартує“ комедія Місета; **Атльона** (413) 20.55 Спів; **Ковно** (1935) 18.20 Спів; **Ляйпціг** (389,6) 19.15 Балади; **Букарешт** (394,2) 20.00 Вок. рецітаць; **Беромінстер** (459,4) 21.10 „Сцени з Моцартового життя“ оп. Льорцінґа; **Будапешт** (550,5) 20.45 Музика, спів; **Мілано** (331,4) 20.30 Концерт.

Середа, 29. листопада 1933.

Відень (517,2) 11.30, 19.00 Концерт, 20.15 „Лист“ песа Семерсіт-Могема; **Братислава** (279,3) 12.35 Концерт, 19.40 Пісні; **Прага** (488,6) 20.05 Сукв фестіваль; **Лагті** (1796) 18.35 Спів; **Париж** (1725) 21.45 Концерт; **Атльона** (413) 21.30, 22.15 Спів; **Гайльсберг** (276,5) 14.10 Давні нім. пісні, 16.30 Оп. орхестра; **Ляйпціг** (389,6) 16.00 Нар. пісні, 17.35 Кам. музика; **Осльо** (1083) 11.40 Нац. гимни; **Беромінстер** (459,4) 16.30 Пісоньки, 19.50 „Іль Матрімоніо Сеґрето“ оп. Чімарози; **Стокгольм** (435,4) 21.30 Шведські нар. пісоньки; **Рим** (441,2) 20.30 „Трістан і Ізольда“ оп. Ваґнера.

Львівське радіо.

Вівторок, 28. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція. 12.05, 12.38 Сальоновий секстет; 15.25 Збіжева біржа; 15.30 Господарські вістки; 15.40 Музика з грамофону; 16.40 Куток мови; 16.55 Спів (Дудичівна); 17.25 Мандрівка мікрофону по друкарні та книгарні; 18.00 Ключ сили та знання; 18.20 Концерт (фортепян, віольончеля, скрипка); 19.06 Всячина, грамофон; 19.25 Фейлетон; 19.40, 19.45 Спортові вістки; 20.00 Трансм. з Познаня: „Фатініта“ оперета; в перерві фейл.: „Ліхтарник“; 23.05 Найгарніші твори з грамофону.

Середа, 29. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05 Фортепянові твори (з грамофону); 13.05 Метеорольоґ. вістки; 15.25 Збіжева біржа; 15.30 Господарські вістки; 15.40 Польська музика з плит; 16.05 Для дітей „В бібліотечній салі“; 16.40 Листи та програми; 16.55 Джез. веселі пісоньки; 18.00 Відч.: „У вірменському гнізді“ (Косів-Жабе); 18.20 Мистецькі танці ріжних століть (фортепян); 19.06 Всячина; 19.25 Поезія книжок; 19.40, 19.45 Спортові вістки; 20.00 21.15 Концерт (музика, спів); 21.00 Фейл. Осендовського „Потуга книжки“; 22.15 Танкова музика; 23.05 Найгарніші твори з грамофону.

БІРЖА.

ГРОШІ.

У Львові в приватних оборотах платили за долар 5.56 зол. Банк Польський платив 5.50.

У Варшаві були такі курси: Льондон 29.40, Париж 34.85 і пів, Берлін 212.53, Ціріх 172.58, Амстердам 359.15, Нюйорк кабель 5.63, Нюйорк чеки 5.61.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 27. XI.: масло 2.90 зол., молоко 22 сот., сметана 90 сот., яйця зол. 4.80—5.00 за копу. Тенденція на масло і сметану устійнена, на яйця і молоко сильна.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

В подяці в ч. 313 „Діла“ з дня 26. ц. м. по бл. п. Р. Метику пропущено через ошибку назвище Всеч. о. Рибачека, пароха з Івачева.

Агрономічне Технічне Товариство „Праця“ ім. Івана Левинського, Львів повідомляє своїх членів, що дня 3. XII. (в неділю) ц. р. відбудуться в год. 10. передпол. Загальні Збори із звичайним порядком нарад у домівці Товариства. — Рада.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЖАРІВКИ та всілякі матеріяли електроінсталяційні найдешевше у фірмі Е. Гавсман, Львів, Пасаж Гавсмана. 598 8—15

ДВОПОВЕРХОВА камениця, комфортова, в дуже гарнім положенні, з вільним чотирокімнатним мешканням корисно продається. Ігнат, Львів, Куркова 24. 654 1—3

КУХАРКА з добрими свідоцтвами прийме посаду на приходстві або в приватнім домі. Гарно пере, прасує. Боїмів ч. 8 у сторожа. 656 1—1

ВІКТОР МИХАЙЛОВИЧ ВАВРИЩУК уроджений 27. січня 1915 в Орищах уневажнює згублений особистий доказ ч. 207/33 серія В 5002 виданий Урядом Гміни Хорів. 652 1—2

ПОСТІЙНЕ заняття у світовій інституції найдуть на терені Східньої Галичини особи, які надаються до аквізиції. Зголошення під „Дохід 273“ „Нова Реклама“ Львів, Шайнохи 3. 657 1—2

У Варшаві

МОЖЕТЕ КУПИТИ „ДІЛО“ В ТАКИХ МІСЦЯХ:

ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 30
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 46
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 77
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 89
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 101
РІГ ВУЛ. ЗОЛОТОЇ І МАРШАЛКІВСЬКОЇ
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 127
ВУЛ. МАРШАЛКІВСЬКА 132
„НАУКОВА КНИГАРНЯ“
Вул. НОВОГРОДЗКА 2
АЛ. УЯЗДІВСЬКІ РІГ ПЛ. ТРЬОХ ХРЕСТІВ
ВУЛ. БРАЦКА 21
ВУЛ. ШПИТАЛЬНА 8
КРАКІВСЬКЕ ПЕРЕДМІСТЯ 12
ПЛОЩА ТЕАТРАЛЬНА РІГ ВЕРБОВОЇ
ПРАГА, НАПРОТИ КОСТЕЛА СВ. ФЛЬОРІЯНА.

Читайте „Діло“!

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошеневих.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.15
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги	„ 0.40
1 „ „ в тексті і новинках	„ 0.45
„ „ на першій сторінці	„ 0.55

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	„ 0.10
шукаючі праці	„ 0.08

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка	1/1	зол. [illegible]
„ „	1/2	„ 200.—
„ „	1/4	„ 110.—
„ „	1/8	„ 60.—

Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.